

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 21 december 2009 in zaken nrs. 08/15586, 08/22592 en
08/22620 in de gedingen tussen:

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 26 juni 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 21 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank opnieuw de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, deze besluiten vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris nieuwe besluiten op de aanvragen neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die tot 1 juli 2010 luiden.

2.2. In de grieven, in onderlinge samenhang gelezen en samengevat weergegeven, klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de in het algemeen geldende scheiding tussen enerzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning asiel en anderzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning regulier (hierna: de waterscheiding asiel-regulier) er niet aan in de weg staat dat het beroep van de vreemdelingen op het recht op respect voor het privé-leven bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) bij de toepassing van het in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2006/22 (hierna: WBV 2006/22) neergelegde beleid voor verwesterde Afghaanse vrouwen wordt betrokken. Voorts klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de besluiten van 26 juni 2006, gezien de wijze waarop de minister evenbedoeld beleid op de vreemdelingen heeft toegepast en in aanmerking genomen de door de rechtbank voor de beoordeling van evenbedoeld beroep op artikel 8 van belang geachte aspecten, onvoldoende zijn voorbereid en gemotiveerd. Hiertoe voert de staatssecretaris aan dat toepassing van voormeld artikel 8, behoudens in het kader van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000, ten gevolge van de waterscheiding asiel-regulier dient plaats te vinden in de procedure omtrent verlening van een verblijfsvergunning regulier. Voorts voert hij aan dat de rechtbank heeft

miskend dat de minister in de besluiten voldoende heeft gemotiveerd waarom de vreemdelingen niet vanwege hun westerse levensstijl in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

2.3. Volgens paragraaf 4.2.1 van WBV 2006/22, getiteld 'Vrouwen die (in Nederland) een westerse levensstijl hebben aangenomen', zal het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit Afghanistan, hoewel overtreding van de aldaar geldende sociale normen voor de desbetreffende vrouw ernstige gevolgen kan hebben, in de regel niet leiden tot verblijfsaanvaarding. Dat die vrouw in Nederland gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving betekent, volgens deze paragraaf, immers niet dat zij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet wederom zal kunnen aanpassen.

2.4. In de uitspraak van 7 juni 2010 in zaak nr. 200902991/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling overwogen dat, samengevat weergegeven, wanneer een beroep op het recht op respect voor het privé-leven bedoeld in artikel 8 van het EVRM is gedaan in samenhang met een beroep op artikel 3 van het EVRM en direct verband houdt met het in laatstvermelde verdragsbepaling opgenomen verbod op een behandeling als daarin bedoeld, de waterscheiding asiel-regulier er niet aan in de weg staat het beroep op dat artikel 8 te betrekken bij de beoordeling of de desbetreffende vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Nu de vreemdelingen een beroep op artikel 8 van het EVRM hebben gedaan in het kader van hun betoog dat van hen niet kan worden verlangd ter voorkoming van een schending van artikel 3 van het EVRM hun levensstijl aan te passen, heeft de rechtbank dit beroep terecht bij de beoordeling betrokken.

2.4.1. De vreemdelingen hebben aangevoerd dat, voor zover thans van belang, zij gedurende hun verblijf in Nederland zijn verwesterd, aangezien zij ieder een opleiding volgen, geen hoofddoeken dragen en volledig westerse opvattingen hebben. heeft ter staving van haar verwesterlijking voorts aangevoerd dat zij ongehuwde moeder is. Volgens de vreemdelingen kan van hen niet worden verlangd dat zij zich om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen volgens de streng islamitische normen in Afghanistan gaan gedragen, hetgeen zou inhouden dat zij een hoofddoek of boerka moeten dragen, een ondergeschikte rol aan mannen moeten aannemen en niet langer een opleiding kunnen volgen. Tevens hebben de vreemdelingen aangevoerd dat hun vader in Afghanistan een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM loopt, zodat zij niet in gezinsverband naar Afghanistan kunnen terugkeren.

2.4.2. In de besluiten van 26 juni 2006 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, voor zover thans van belang, van de vreemdelingen kan worden verlangd dat zij zich bij terugkeer aan de situatie in Afghanistan aanpassen, aangezien zij het Dari machtig zijn en niet verschillen van andere Afghaanse vrouwen die tijdens hun verblijf in Nederland een westerse

levensstijl hebben aangenomen. Dat de vreemdelingen wat betreft uiterlijk en opvattingen zijn verwesterd en dat zij zich in Afghanistan niet op gelijke wijze als in Nederland kunnen uiten of ontplooiën, doet hieraan volgens de minister niet af. Voorts heeft de minister zich in die besluiten op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen met hun ouders en broer naar Afghanistan kunnen terugkeren.

2.4.3. De rechtbank heeft overwogen dat, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, voor de beantwoording van de vraag of de door de minister van de vreemdelingen verlangde aanpassingen een ongerechtvaardigde inbreuk op het recht op respect voor het privé-leven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM vormen, in ieder geval dient te worden betrokken hoe lang en in welke levensfase zij in Afghanistan onderscheidenlijk Nederland hebben verbleven en wat de gevolgen hiervan zijn voor de vorming van hun identiteit, alsmede in welke opzichten de vreemdelingen zijn verwesterd en welke mogelijkheden zij hebben om in Afghanistan aan hun identiteit invulling te geven en hun levensstijl aan te passen. De rechtbank heeft op grond hiervan overwogen dat, mede gezien de ruimte die paragraaf 4.2.1 van WBV 2006/22 biedt om in bepaalde situaties ondanks dat de verwesterlijking na het vertrek uit Afghanistan heeft plaatsgevonden tot verblijfsaanvaarding over te gaan, de besluiten van 26 juni 2006 onvoldoende zijn voorbereid en gemotiveerd.

2.4.4. Uit voormelde uitspraak van de Afdeling van 7 juni 2010 volgt dat de toetsing of de minister op deugdelijke wijze heeft beoordeeld of van de vreemdelingen, in het licht van hun beroep op artikel 8 van het EVRM, kan worden verlangd dat zij zich, om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen, aan de situatie in Afghanistan aanpassen, wordt verricht aan de hand van hetgeen zij over hun individuele situatie naar voren hebben gebracht.

2.4.5. Bij in rechte vaststaand besluit van 10 maart 2003 heeft de minister een aanvraag van de vader van de vreemdelingen om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. In dat besluit heeft de minister te kennen gegeven dat de vader van de vreemdelingen niet zal worden uitgezet naar Afghanistan, omdat niet kan worden uitgesloten dat dit in strijd met artikel 3 van het EVRM is. Bij besluit van 23 juni 2006, bekendgemaakt op 3 oktober 2006, heeft de minister een opvolgende aanvraag van de vader van de vreemdelingen om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Bij uitspraak van 24 augustus 2007 heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het tegen dat besluit ingestelde beroep, vanwege onvoldoende motivering van het standpunt van de minister over de gestelde schending van artikel 3 van het EVRM, gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Hiertegen is geen hoger beroep ingesteld.

De vreemdelingen hebben in de beroepsfase van de thans voorliggende zaak aangevoerd dat hun vader, gezien voormeld besluit van 10 maart 2003 en omdat nog niet opnieuw is beslist op zijn opvolgende aanvraag, wegens evenbedoeld beletsel niet met hen naar Afghanistan kan terugkeren. De staatssecretaris heeft dit niet weersproken.

Derhalve is onduidelijk of de vader van de vreemdelingen met hen

naar Afghanistan kan terugkeren. Voorts blijkt uit de besluiten van 26 juni 2006 niet dat de minister de omstandigheid dat ongehuwde moeder is bij de beoordeling heeft betrokken. Gelet hierop zijn die besluiten onvoldoende gemotiveerd.

2.4.6. De grieven falen.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het, gezien het in 2.4.5 overwogene, met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.6. De staatssecretaris, thans de minister voor Immigratie en Asiel, dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

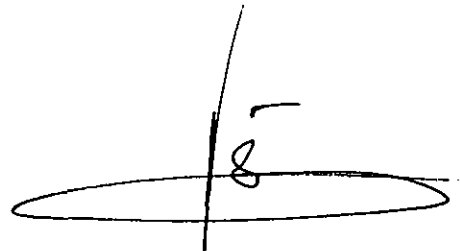
w.g. Beerse
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 december 2010

218-620.

Verzonden: 7 december 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 08/15586, AWB 08/22620, AWB 08/22592

V-nrs:

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op	eiseres 1,
geboren op	eiseres 2,
geboren op	eiseres 3,

allen van Afghaanse nationaliteit,
gemachtigde: mr. A.M. van Eik, advocaat te Amsterdam,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.R. Verdoner, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluiten van 26 juni 2006 heeft verweerder de aanvragen van eiseressen van 10 oktober 2004 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen.

Op 18 juli 2006 heeft de rechtbank de beroepschriften van eiseressen ontvangen. Bij uitspraak van 24 augustus 2007 (AWB 06/34767, AWB 06/34768 en AWB 06/34773) heeft deze rechtbank en zittingsplaats de beroepen van eiseressen gegrond verklaard. Bij uitspraak van 23 april 2008 (200706841/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) het hoger beroep gericht tegen deze uitspraak gegrond verklaard, genoemde uitspraak van deze rechtbank vernietigd en de zaken naar de rechtbank terugverwezen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 5 september 2008. Eiseressen zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Bij beslissing van 9 december 2008 is het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Awb heropend. Partijen hebben op 28 mei 2009, respectievelijk 29 mei 2009, meegedeeld dat zij akkoord gaan met afdoening van de zaken door een nieuw samengestelde meervoudige kamer, zonder dat de zaken opnieuw ter zitting worden behandeld.

Zaaknummers: AWB 08/15586, AWB 08/22620, AWB 08/22592
inzake:

Pagina 2 van 7

De rechtbank heeft vervolgens het onderzoek gesloten.

2. Felten

1. Op 16 september 1999 heeft de moeder van eiseressen, mede ten behoeve van eiseressen, een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Op 26 januari 2000 heeft de vader van eiseressen eveneens een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Deze aanvragen zijn bij besluiten van 10 respectievelijk 20 maart 2003 afgewezen. De door hun ouders hiertegen ingestelde beroepen zijn bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 25 juli 2003 niet-ontvankelijk verklaard vanwege het niet (tijdig) indienen van gronden. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 14 januari 2004 is het verzet van de moeder van eiseressen ongegrond verklaard. Het door de vader van eiseressen tegen de niet-ontvankelijkverklaring ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van de AbRS van 13 december 2004 ongegrond verklaard.

2. Op 10 oktober 2004 respectievelijk 13 mei 2005 hebben de ouders van eiseressen een (herhaalde) aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. De beroepen tegen de afwijzing van hun aanvragen heeft de rechtbank bij uitspraak van 24 augustus 2007 niet-ontvankelijk respectievelijk gegrond verklaard. Bij uitspraak van 6 maart 2008 heeft de AbRS het hoger beroep van de moeder van eiseressen tegen deze uitspraak gegrond verklaard en het beroep ongegrond verklaard.

3. De AbRS heeft in de onderhavige zaken in genoemde uitspraak van 23 april 2008 overwogen dat de besluiten van 26 juni 2006 herhaalde besluiten zijn waarop het toetsingskader zoals vermeld in de uitspraak van de AbRS van 20 april 2007 (200700590/1) van toepassing is. De rechtbank had dan ook direct moeten treden in de vraag of toetsing van die besluiten door feitelijke of rechtelijke nova wordt gerechtvaardigd. Zij heeft dit niet onderkend.

3. Overwegingen

Toetsingskader na terugverwijzing

4. Vaststaat dat eiseressen bij hun eerste aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werden vertegenwoordigd door hun ouders en dat hun asielmotieven opgingen in hetgeen hun ouders destijds naar voren hebben gebracht. Eiseressen hebben nu op eigen naam een aanvraag ingediend en daarbij eigen asielmotieven aangevoerd, te weten hun verwestering. Dit asielmotief is voldoende gespecificeerd en heeft bij uitstek op de eigen persoon van eiseressen betrekking. Deze asielmotieven zijn noch in de eerdere besluitvorming noch in rechte reeds inhoudelijk beoordeeld. Onder verwijzing naar de uitspraak van de AbRS van 3 oktober 2003 (LJN: AN9419) overweegt de rechtbank dat dan ook sprake is van een nieuw feit, zodat inhoudelijke toetsing van de bestreden besluiten op dat punt gerechtvaardigd is.

Ten aanzien van het onderdeel van de aanvraag dat eiseressen stellen dat zij bij terugkeer in Afghanistan een reëel risico lopen te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden behandeling vanwege de werkzaamheden van hun ouders voor de KhAD/WAD is wel sprake van een herhaalde aanvraag, nu deze asielmotieven reeds in de eerdere

Zaaknummers: AWB 08/15586, AWB 08/22620, AWB 08/22592
inzake:

Pagina 3 van 7

besluitvorming en in rechte inhoudelijk zijn beoordeeld en de besluiten van 26 juni 2006 materieel gelijkloidend zijn aan het besluit van 20 maart 2003. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de AbRS van 6 maart 2008 (200706839/1) in het hoger beroep van de moeder van eiseressen. De besluiten van 26 juni 2006 zijn op dat punt dan ook herhaalde besluiten waarop het toetsingskader zoals vermeld in de uitspraak van de AbRS van 20 april 2007 (200700590/1) van toepassing is. Eiseressen dienden op dit punt dan ook nieuwe feiten en omstandigheden naar voren te brengen. De rechtbank stelt vast dat eiseressen ten aanzien van dat onderdeel van het relaas geen nieuwe feiten en omstandigheden hebben aangevoerd zodat zij niet overgaat tot een inhoudelijke beoordeling daarvan.

Inhoudelijke beoordeling

5. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

6. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

7. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

8. Eiseressen hebben ter zitting gesteld dat de rechtbank in de vernietigde uitspraak van 24 augustus 2007 hun beroepsgrond ten aanzien van vluchtelingenschap verkeerd heeft begrepen. Eiseressen stellen vluchteling te zijn niet van vanwege het enkele vrouw zijn, maar juist vanwege het vrouw zijn met een verwesterde levensstijl. Zij vrezen te worden vervolgd vanwege het behoren tot die sociale groep en het hebben van een westerse levensstijl die onlosmakelijk verbonden is met hun politieke overtuiging. Verweerder heeft in het bestreden besluit het beroep op het Vluchtelingenverdrag tezamen beoordeeld met het beroep op artikel 3 van het EVRM. De rechtbank zal dit ook doen.

Ten aanzien van het beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000

9. Eiseressen hebben betoogd dat zij op jonge leeftijd naar Nederland zijn gekomen, hier te lande hun puberteit hebben doorgemaakt en zich hebben ontwikkeld tot jonge verwesterde vrouwen. Niet alleen hun uiterlijk is westers, zoals blijkt uit hun haardrachten en kledingstijl, zij hebben conform westerse standaarden een overtuiging waarvan vrijheid van meningsuiting, het recht van vrouwen op onderwijs en op werk deel uitmaken. Van hen kan niet worden verwacht dat zij terugkeren naar Afghanistan, waar zij gedwongen zullen zijn hun identiteit en levensstijl die zich hier te lande hebben ontwikkeld op te geven. Bovendien is eiseres 1 ongetrouwd en heeft zij twee kinderen. Eiseressen menen om deze reden in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef

Zaaknummers: AWB 08/15586, AWB 08/22620, AWB 08/22592
inzake:

Pagina 4 van 7

en onder a dan wel b, van de Vw 2000. Subsidiair hebben eiseressen betoogd dat vanwege de bijzondere omstandigheden in hun geval, namelijk het feit dat zij hun puberteit in Nederland hebben doorgemaakt, dient te worden afgeweken van het beleid, neergelegd in Wijzigingsbesluiten Vreemdelingencirculaire (WBV) 2004/60 en 2006/22, waarin is neergelegd dat aan personen die een westerse levensstijl hebben aangenomen na hun vertrek uit Afghanistan op grond daarvan geen verblijfsvergunning wordt verleend.

10.1. Niet in geschil is dat eiseressen verwesterd zijn en dat zij, als zij zich bij terugkeer in Afghanistan niet zullen aanpassen, een reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiseressen zich bij terugkeer kunnen aanpassen, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

10.2. In WBV 2006/22 is het volgende beleid ten aanzien van Afghaanse vrouwen met een westerse levensstijl neergelegd:

"Blijkens de inhoud van het ambtsbericht is er meer in het algemeen een risico voor vrouwen die de geldende sociale zeden overschrijden of waaraan dergelijk gedrag wordt toegeschreven. Wanneer een individuele asielzoekster aannemelijk maakt dat zij vanwege haar levensstijl zwaarwegende problemen heeft ondervonden in Afghanistan en deze problemen (mede) aanleiding zijn geweest voor het vertrek, kan dit voldoende zijn om op grond van artikel 29, eerste lid onder a of b, Vw een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Voorts geeft het ambtsbericht aan dat UNHCR meent dat van Afghaanse vrouwen die na hun vertrek een westerse levensstijl hebben aangenomen die als overtreding van de in Afghanistan geldende sociale zeden wordt aangemerkt, niet kan worden verlangd terug te keren. Overtreding van de geldende sociale normen kan blijkens het ambtsbericht voor het betrokken individu ernstige gevolgen hebben. Hoewel dit zo is, zal het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst in de regel toch niet leiden tot verblijfsaanvaarding. Immers, het feit dat betrokkene in Nederland gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving betekent niet dat zij zich bij terugkeer niet wederom zal kunnen accommoderen. De omstandigheid dat betrokkene zich bij terugkeer niet op gelijke wijze kan uiten of ontplooiën als in Nederland is daarbij onvoldoende grond om tot vergunningverlening over te gaan."

10.3. Onder verwijzing naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats van 27 maart 2009 (JV 2009, 218; LJN: BH8923) overweegt de rechtbank als volgt.

10.4. De rechtbank begrijpt het voormelde beleid aldus dat in de regel van iedereen mag worden verlangd zich bij terugkeer naar Afghanistan te accommoderen. Dit geldt voor vrouwen die reeds in Afghanistan zijn verwesterd, alsook voor vrouwen die eerst in Nederland zijn verwesterd en moeten terugkeren naar hun land. De enige groep die hiervan is uitgezonderd in het beleid, is de groep vrouwen die in hun eigen land reeds (zwaarwegende) problemen heeft ondervonden vanwege een westerse levensstijl. Nu deze vrouwen in hun eigen land daarom reeds zijn gebrandmerkt als verwesterd en bij terugkeer de gevolgen daarvan zullen ondervinden, kan van hen niet worden verlangd terug te keren.

10.5. Het standpunt van verweerder dat van eiseressen kan worden gevergd dat zij zich in het land van herkomst zullen accommoderen is volgens eiseressen in strijd met het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privé-leven. Het onderdrukken van hun

Zaaknummers: AWB 08/15586, AWB 08/22620, AWB 08/22592
inzake:

Pagina 5 van 7

identiteit levert een schending van artikel 8 van het EVRM op. Verweerder erkent dat als eiseressen hun westerse identiteit en levensstijl niet onderdrukken zij een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiseressen zijn geruime tijd in Nederland, zijn hier voor een belangrijk deel van hun jeugd opgegroeid en hebben zich zowel voor wat betreft hun uiterlijk als voor wat betreft hun overtuiging, waarvan vrijheid van meningsuiting en het recht van vrouwen op onderwijs en op werk onderdeel uitmaken, als westerse vrouwen ontwikkeld. In Afghanistan kunnen zij geen onderwijs meer volgen, kunnen zij niet werken en moeten zij een aan de man ondergeschikte positie innemen, aldus eiseressen.

11. Artikel 8 van het EVRM luidt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

12. Uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de Mens (EHRM) volgt dat privé-leven een ruim begrip is en zich niet leent voor een uitputtende definitie. Het recht op eerbiediging van het privé-leven omvat in ieder geval ook een recht op autonomie over het eigen leven en de invulling daarvan. De notie van 'persoonlijke autonomie' is als belangrijk beginsel ten grondslag gelegd aan de interpretatie van de in artikel 8 van het EVRM neergelegde waarborgen (zie bijvoorbeeld de EHRM-uitspraken *Costello Roberts vs UK* van 25 maart 1993, nr. 13134/87 (website EHRM), *Bensaid vs UK* van 6 februari 2001, nr. 44599/98 (JV 2001, 103) en *Pretty vs UK* van 29 april 2002, nr. 2346/02 (EHRC 2002, 47)).

Voorts dient er in het kader van artikel 8 van het EVRM bijzondere aandacht te worden besteed aan de situatie van minderjarigen en de problemen die zij ondervinden bij uitzetting naar hun land van herkomst (zie bijvoorbeeld de EHRM-uitspraak *Maslov vs Austria* van 23 juni 2008, nr. 1638/03, r.o. 74, 75 en 82 (JV 2008, 267)).

13. De rechtbank is van oordeel dat verweerder met de toepassing van het beleid op de wijze zoals verweerder dat in de onderhavige zaak heeft gedaan onvoldoende rekening houdt met het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privé-leven.

14. Het beleid van verweerder verwacht van eiseressen evenals van andere verwesterde vrouwen, uitgezonderd de groep vrouwen die in Afghanistan reeds gebrandmerkt is als verwesterd, dat zij zich bij terugkeer naar Afghanistan ter voorkoming van een schending van artikel 3 van het EVRM zullen aanpassen aan de daar geldende normen en hun reeds gevormde identiteit zullen onderdrukken. Nu het verschil in de positie en levensstijl van vrouwen in Nederland en Afghanistan substantieel is en de verplichte aanpassing van de Nederlandse (westerse) levensstijl aan de Afghaanse cultuur aanzienlijke beperkingen voor de betreffende vrouwen/meisjes en inperkingen van rechten, met zich kan brengen, dient verweerder bij de uitvoering van zijn beleid rekening te houden met deze aspecten. De zogenoemde waterscheiding tussen asielzaken en reguliere zaken doet hieraan niet af. De

Zaaknummers: AWB 08/15586, AWB 08/22620, AWB 08/22592
inzake:

Pagina 6 van 7

rechtbank wijst erop dat verweerder - door in het beleid accommodatie aan de Afghaanse normen te verlangen ter voorkoming van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM - artikel 8 van het EVRM bij de beoordeling van het asielrelaas heeft betrokken. Uit het betreffende (asiel)beleid van verweerder volgt immers dat verwesterde vrouwen hun rechten voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM dienen prijs te geven teneinde een schending van hun rechten gegarandeerd door artikel 3 van het EVRM te voorkomen. De eerbiediging van het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privéleven hangt daarmee zodanig samen met het voorkomen van een schending van artikel 3 van het EVRM, welk laatste aspect ingevolge de waterscheiding in de regel niet in een reguliere procedure mag worden beoordeeld, dat dit naar het oordeel van de rechtbank bij het uitvoeren van het beleid en het onderhavige besluit had moeten worden betrokken.

15. Voor de beantwoording van de vraag of deze beperkingen en inperkingen een ongerechtvaardigde inbreuk vormen op de hiervoor genoemde mensenrechten, zullen naar het oordeel van de rechtbank in ieder geval de volgende aspecten dienen te worden betrokken:

- de duur dat de vrouw/het meisje in Afghanistan heeft verbleven en de duur dat zij in Nederland heeft verbleven;
- de levensfase waarin de vrouw/het meisje in Afghanistan heeft verbleven en de levensfase waarin zij in Nederland heeft verbleven;
- de gevolgen van de hiervoor bedoelde aspecten voor de vorming van de identiteit;
- de mate waarin de vrouw/het meisje zich heeft aangepast aan de Nederlandse (westerse) cultuur en de wijze waarop dit zich heeft gemanifesteerd;
- de mogelijkheid voor de vrouw/het meisje om bij terugkeer naar Afghanistan invulling te geven aan haar (reeds gevormde) identiteit en de mogelijkheid zich bij terugkeer aan te passen aan een andere levensstijl.

16. Gelet op de ruimte die de formulering van het beleid aan verweerder laat om in bepaalde situaties ondanks het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst toch tot verblijfsaanvaarding over te gaan - het beleid vermeldt immers dat het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst *in de regel* (cursivering rechtbank) niet kan leiden tot verblijfsaanvaarding -, alsmede gelet op het vorenstaande, heeft verweerder in zijn besluit onvoldoende gemotiveerd waarom van deze mogelijkheid om in het geval van eiseressen tot verblijfsaanvaarding over te gaan geen gebruik is gemaakt. Hieruit volgt dat de bestreden besluiten zijn genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. Alhoewel door eiseressen het nodige omtrent de in rechtsoverweging 15 genoemde aspecten naar voren is gebracht ziet de rechtbank geen aanleiding zelf in de zaak te voorzien, nu verweerder de betekenis van deze aspecten in de onderhavige zaak in het geheel niet heeft onderzocht.

17. De rechtbank zal de beroepen dan ook gegrond verklaren en de bestreden besluiten vernietigen. De rechtbank bepaalt dat verweerder nieuwe besluiten neemt met inachtneming van deze uitspraak.

18. Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiseressen in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs hebben moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1288,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 2 punten voor het verschijnen ter

Zaaknummers: AWB 08/15586, AWB 08/22620, AWB 08/22592
inzake:

Pagina 7 van 7

zitting (2 zittingen), 1 punt voor het hoger beroep; waarde per punt € 322,-- , wegingsfactor 1). De rechtbank heeft de beroepen van eiseressen aangemerkt als samenhangende zaken in de zin van artikel 3 van het besluit proceskosten bestuursrecht.

4. Beslissing

De rechtbank,

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak nieuwe besluiten neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 1288,-- (zegge: twaalfhonderdachtentachtig euro), te betalen aan de griffier;

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th.H. Zimmerman, voorzitter, en mrs. C.I.H. Kerstens-Fockens en E.H. de Jong-van Doijeweert, in tegenwoordigheid van mr. A.G. Sijbrands griffier, en in het openbaar uitgesproken op 21 december 2009.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **21 DEC. 2009**

Conc.:AZ
Coll.: ST
D:C
VK

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

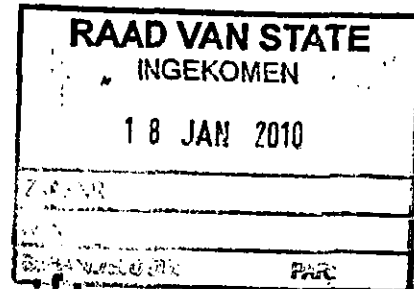
Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. P. van den Berg
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
 van 21 december 2009
 met kenmerk 08/15588, 08/22620 en 08/22592

Inzake:
 met IND-kenmerk 9909.16.4045
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. A.M. van Elk
 advocaat te advocaat te (1017 EM) Amsterdam, aan de Keizersgracht 560-562

Procesvertegenwoordiging
 Den Haag
 Bordawijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. P.P. Zweedijk
 070-7797118

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 21 december 2009, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk 08/15586, 08/22620 en 08/22592 (*productie*), in welke zaak de rechtbank de beroepen tegen de besluiten van 26 juni 2006 -waarbij de aanvragen van verweerders om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd zijn afgewezen- gegrond heeft verklaard, de besluiten heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen binnen zes weken na verzending van de uitspraak nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen van verweerders en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

Verweerders hebben op 10 oktober 2004 (elk) een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij (afzonderlijke) beschikkingen van 26 juni 2006 heeft de Staatssecretaris deze aanvragen afgewezen. Tegen deze beschikkingen hebben verweerders bij beroepschriften van 18 juli 2006, aangevuld bij schrijven van 16 augustus 2006, beroep ingesteld. Bij uitspraak van 24 augustus 2007 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, de beroepen van verweerders gegrond verklaard, de besluiten vernietigd, de Staatssecretaris opgedragen binnen zes weken na verzending van de uitspraak nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen van verweerders en de Staatssecretaris veroordeeld in de proceskosten. Bij hoger beroepschrift van 25 september 2007 heeft de Staatssecretaris hoger beroep ingesteld tegen deze uitspraak. Bij uitspraak van 23 april 2008 (kenmerk: 200706841/1) heeft uw Afdeling (voor zover thans van belang) het hoger beroep kennelijk gegrond verklaard, de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 24 augustus 2007 vernietigd en de zaken van verweerders terugverwezen naar genoemde rechtbank en nevenzittingsplaats. Die terugverwijzing heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 13 op pagina 5, onder verwijzing naar haar uitspraak van 27 maart 2009 (JV 2009, 218; LJN: BH8923), van de bestreden uitspraak het navolgende.

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder met de toepassing van het beleid op de wijze zoals verweerder dat in de onderhavige zaak heeft gedaan onvoldoende rekening houdt met het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privé-leven."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 14 op pagina 5 en 6 van de bestreden uitspraak het navolgende.

(...)

"Nu het verschil in de positie en levensstijl van vrouwen in Nederland en Afghanistan substantieel is en de verplichte aanpassing van de Nederlandse (westerse) levensstijl aan de Afghaanse cultuur aanzienlijke beperkingen voor de betreffende vrouwen/meisjes en inperkingen van rechten, met zich kan brengen, dient verweerder bij de uitvoering van zijn beleid rekening te houden met deze aspecten. De zogenoemde waterscheiding tussen asielzaken en reguliere zaken doet hieraan niet af. De rechtbank wijst erop dat verweerder - door in het beleid accommodatie aan de Afghaanse normen te verlangen ter voorkoming van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM - artikel 6 van het EVRM bij de beoordeling van het asielrelaas heeft betrokken. Uit het betreffende (asiel)beleid van verweerder volgt immers dat verwesterde vrouwen hun rechten voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM dienen prijs te geven teneinde een schending van hun rechten gegarandeerd door artikel 3 van het EVRM te voorkomen. De eerbiediging van het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op respect voor het privé-leven hangt daarmee zodanig samen met het voorkomen van een schending van artikel 3 van het EVRM, welk laatste aspect ingevolge de waterscheiding in de regel niet in een reguliere procedure mag worden beoordeeld, dat dit naar het oordeel van de rechtbank bij het uitvoeren van het beleid en het onderhavige besluit had moeten worden betrokken."

Grief 3

- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 15 op pagina 6 het navolgende.

"Voor de beantwoording van de vraag of deze beperkingen en inperkingen een ongerechtvaardigde inbreuk vormen op de hiervoor genoemde mensenrechten, zullen naar het oordeel van de rechtbank in ieder geval de volgende aspecten dienen te worden betrokken:

- de duur dat de vrouw/het meisje in Afghanistan heeft verbleven en de duur dat zij in Nederland heeft verbleven;
- de levensfase waarin de vrouw/het meisje in Afghanistan heeft verbleven en de levensfase waarin zij in Nederland heeft verbleven;
- de gevolgen van de hiervoor bedoelde aspecten voor de vorming van de identiteit;
- de mate waarin de vrouw/het meisje zich heeft aangepast aan de Nederlandse (westerse) cultuur en de wijze waarop dit zich heeft gemanifesteerd;
- de mogelijkheid voor de vrouw/het meisje om bij terugkeer naar Afghanistan invulling te geven aan haar (reeds gevormde) identiteit en de mogelijkheid zich bij terugkeer aan te passen aan een andere levensstijl."

Grief 4

- 3.4. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 16 op pagina 6 het navolgende.

"Gelet op de ruimte die de formulering van het beleid aan verweerder laat om in bepaalde situaties ondanks het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst toch tot verblijfsaanvaarding over te gaan - het beleid vermeldt immers dat het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst in de regel (cursivering rechtbank) niet kan leiden tot verblijfsaanvaarding -, alsmede gelet op het vorenstaande, heeft verweerder in zijn besluit onvoldoende gemotiveerd waarom van deze mogelijkheid om in het geval van eiseressen tot verblijfsaanvaarding over te gaan geen gebruik is gemaakt. Hieruit volgt dat de bestreden besluiten zijn genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb." (...)

- 3.5. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 17 en 18. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grieven

- 4.1. De Staatssecretaris meent dat in de beschikkingen van 26 juni 2006, gelezen in samenhang met de voornemens, voldoende gemotiveerd is waarom de omstandigheid dat verweerdere een westerse levensstijl hebben aangenomen niet leidt tot de conclusie dat zij in aanmerking zouden moeten worden gebracht voor een verblijfsvergunning ex artikel 28 Vw.
- 4.2. Ten tijde van belang gold het beleid zoals neergelegd in WBV 2006/22. In dit WBV is specifieke aandacht besteed aan de positie van vrouwen die (in Nederland) een westerse levensstijl hebben aangenomen. Blijkens het beleid wordt onderkend dat overtreding van de geldende sociale normen in Afghanistan voor het betrokken individu ernstige gevolgen kan hebben. Vervolgens wordt het navolgende gesteld.

"Hoewel dit zo is, zal het aannemen van een andere levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst in de regel toch niet leiden tot verblijfsaanvaarding. Immers, het feit dat betrokkene in Nederland gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving betekent niet dat zij zich bij terugkeer niet wederom zal kunnen accommoderen. De omstandigheid dat betrokkene zich bij terugkeer niet op gelijke wijze kan uiten of ontplooiën is daarbij onvoldoende grond om tot vergunningverlening over te gaan."

Sedertdien is het landgebonden hoofdstuk Afghanistan een drietal keer gewijzigd, bij WBV 2007/07 (in het licht van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2007), bij WBV 2007/33 (naar aanleiding van het arrest van 11 januari 2007 van het EHRM in de zaak Salah Sheek) en bij WBV 2008/25 (mede in verband met het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2007). Grosso modo is het beleid- voor zover te dezen van belang- niet gewijzigd.

- 4.3. In het landgebonden hoofdstuk ten aanzien van Afghanistan worden in wezen twee groepen onderscheiden: vrouwen (waaronder meisjes) die in Afghanistan al een andere dan de aldaar heersende levensstijl hadden aangenomen en vrouwen die pas in Nederland een westerse levensstijl hebben ontwikkeld. Vrouwen uit de eerste groep kunnen in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel wanneer aannemelijk is dat zij vanwege hun levensstijl reeds zwaarwegende problemen hebben ondervonden in het land van herkomst. Van vrouwen die pas in Nederland een westerse levensstijl hebben ontwikkeld, wordt aangenomen dat zij zich bij terugkeer naar het land van herkomst zullen kunnen aanpassen aan de in het land van herkomst heersende zeden en gewoonten. In het beleid wordt daarvoor de term "accomoderen" gehanteerd. De omstandigheid dat de desbetreffende vrouwen zich bij terugkeer niet op gelijke wijze kunnen uiten of ontplooiën als in Nederland is daarbij onvoldoende grond om tot vergunningverlening over te gaan. Het verschil tussen beide groepen is niet dat vrouwen die behoren tot de tweede groep zich voorafgaand aan het vertrek uit Afghanistan wisten te conformeren aan de aldaar heersende levensstijl. Het verschil is gelegen in de omstandigheid dat de eerste groep vrouwen reeds zwaarwegende problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Juist die omstandigheid vormt een concrete aanwijzing dat die vrouwen bij terugkeer een reëel risico lopen wederom slachtoffer te worden. In de procedure is ten aanzien van die groep opgemerkt dat vrouwen daartoe behorend als het ware al "gebrandmerkt" zijn. De Staatssecretaris is van oordeel dat de krachtens het landgebonden beleid van vrouwen (en meisjes) behorend tot de tweede groep geleverde aanpassing niet zodanig is dat dat niet kan worden gevegd. Dit geldt eens te meer in de situatie waarin op geen enkel moment sprake is geweest van een stabiele verblijfpositie in Nederland. Die situatie doet zich ten aanzien van verweerders voor.
- 4.4. *Reeds eerder is in uw jurisprudentie de vraag aan de orde geweest hoe tegen de positie van vrouwen die na vertrek uit Afghanistan een westerse levensstijl hebben aangenomen, moet worden aangekeken.*
- Zie:
- AbRS, 2 maart 2006, JV 2006, 152;
  - AbRS, 6 april 2007, JV 2007, 257 (in deze uitspraak ging het mede om de positie van een dochter).
- 4.5. In de thans bestreden uitspraak is de rechtbank van mening dat de Staatssecretaris met de toepassing van het beleid op de wijze zoals dat in de onderhavige procedure heeft plaats gevonden onvoldoende rekening heeft gehouden met het in artikel 8 EVRM neergelegde recht op respect voor het privé-leven. De rechtbank is derhalve van oordeel dat in de onderhavige asielprocedure aan het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op respect voor het privé-leven getoetst had moeten worden.
- 4.6. De Staatssecretaris is van mening dat naar huidig inzicht heeft te gelden dat buiten de bepalingen van artikel 29, lid 1, aanhef en onder e en f Vw er geen gronden zijn voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op basis van vermeende schending van artikel 8 EVRM c.q. het daarin neergelegde recht op het respect voor het privé-leven.

Vergelijk (onder meer):

- AbRS, 10 december 2002, JV 2003,46;
- AbRS, 26 juni 2006, JV 2006,324;
- AbRS, 1 augustus 2006, JV 2006, 356;
- AbRS, 5 maart 2009, 200802574/1; www.raadvanstate.nl

- 4.7. De Staatssecretaris ontkent niet dat het verschil in de positie en levensstijl van vrouwen in Nederland en Afghanistan substantieel is. De Staatssecretaris vermag echter niet in te zien waarom in de omstandigheid dat binnen de Afghaanse cultuur sprake is van aanzienlijke beperkingen voor vrouwen/meisjes aanleiding moet worden gezien bij de uitvoering van het beleid rekening te houden met dergelijke 8-EVRM aspecten. In dat verband speelt, zoals eerder opgemerkt, dat verweerders op geen enkel moment een min of meer stabiele verblijfpositie in Nederland hebben gehad. Zij zijn asielzoekers, afkomstig uit Afghanistan. De omstandigheid dat zij in Nederland in procedure zijn teneinde een verblijfsvergunning te verkrijgen maakt dat niet anders. Het recht op bescherming van het privéleven gaat, zo het in het licht van de zogenaamde waterscheiding tussen asielzaken en reguliere zaken in dit kader al een rol kan spelen, niet zover dat de omstandigheid dat hier te lande een westerse levensstijl is ontwikkeld tot verlening van een verblijfsvergunning asiel zou moeten leiden. De stelling dat de Staatssecretaris door de wijze waarop het beleid wordt toegepast artikel 8 EVRM bij de beoordeling van het asielrelaas heeft betrokken, kan de Staatssecretaris niet zonder meer plaatsen. Het landgebonden asielbeleid gaat er vanuit dat als vrouwen en meisjes voor hun vertrek niet gebrandmerkt zijn als verwesterd, behoudens wellicht bijzondere omstandigheden waarvan in deze zaak niet is gebleken, mag worden verwacht dat men zich aanpast aan de gewoonten, zulks teneinde bejegening als verboden in artikel 3 EVRM te voorkomen. In de bestreden besluiten is overigens niet inhoudelijk getoetst of de weigering van een verblijfsvergunning asiel schending oplevert van de rechten, zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Integendeel, uitdrukkelijk is geconcludeerd dat een beroep op artikel 8 EVRM vanwege het eventueel moeten dragen van een hoofdoek of een burqa niet kan worden meegenomen in de beoordeling van deze asielaanvraag. Deze overweging moet in het licht van de zogenaamde waterscheiding tussen asielzaken en reguliere zaken worden gezien als een overweging, gerelateerd aan artikel 29, lid 1, aanhef en onder e en f Vw, welke bepalingen in de onderhavige zaak niet van toepassing zijn (geacht). De Staatssecretaris wijst in dat kader op hetgeen in de voornemens is weergegeven met betrekking tot de aanspraken van verweerders op bescherming op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder e en f Vw.

- 4.8. In rechtsoverweging 15 formuleert de rechtbank zelf een aantal aspecten die in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 EVRM, meer specifiek in het kader van het recht op respect voor het privé-leven, een rol zouden moeten spelen. Nu het recht op respect voor het privé-leven op zichzelf niet kan leiden tot verlening van een asielvergunning, kan ook deze overweging niet in stand blijven. Zelfs als het recht op respect voor het privé-leven wel een rol zou kunnen spelen, lijkt de overweging er op te duiden dat de rechtbank in de sfeer van het recht op respect voor het privé-leven te snel een situatie aanwezig acht, waarin dat recht zou moeten leiden tot verblijfsaanvaarding. De Staatssecretaris is van oordeel dat aldus aan het recht op respect voor het privé-leven, zoals beschermd in artikel 8 EVRM, in de omstandigheden van het geval een te ver strekkende werking wordt toegekend.
- 4.9. Hoewel inderdaad niet kan worden gesteld dat bij het aannemen van een westerse levensstijl na het vertrek uit het land van herkomst nooit sprake kan zijn van een situatie waarin tot verblijfsaanvaarding moet worden overgegaan, is er in het licht van de omstandigheden van dit geval geen grond voor verblijfsaanvaarding. Evenmin kan worden gesteld dat in de bestreden besluiten, gelezen in samenhang met de voornemens, in het licht van het landgebonden hoofdstuk ter zake van Afghanistan, onvoldoende zou zijn gemotiveerd waarom niet tot verblijfsaanvaarding is overgegaan.
- 4.10. Nu ten onrechte op basis van overwegingen ontleend aan de positie van verweerders als vrouw is geconcludeerd dat sprake is van strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb, kan ook rechtsoverweging 16 geen stand houden.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerders tegen de besluiten van 26 juni 2006 ingestelde beroepen.

Den Haag, 18 januari 2010

mr. P. van den Berg
senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4167
telefax 070 - 779 4709